

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 11/04-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. januára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť ST. NICOLAUS, a. s., so sídlom Ul. 1. mája 113, Liptovský Mikuláš, zastúpenej advokátom JUDr. J. O., B., ktorou namietala porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 1. ods. 1 a s čl. 2 ods. 2 a 3, ako aj v čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a s čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č. k. VI/2 Pz 492/02-23 pri vybavovaní podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SŽ 14/02 z 27. augusta 2002, a takto

r o z h o d o l :

1. Späťvzatie sťažnosti ST. NICOLAUS, a. s., so sídlom Ul. 1. mája 113, Liptovský Mikuláš, v časti týkajúcej sa porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky spôsobeného postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pri vybavovaní podnetu na podanie mimoriadneho dovolania v konaní vedenom pod č. k. VI/2 Pz 492/02-23 p r i p ú š ť a a konanie z a s t a v u j e .

2. Sťažnosť ST. NICOLAUS, a. s., so sídlom Ul. 1. mája 113, Liptovský Mikuláš, v časti týkajúcej sa porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 1

ods. 1 a s čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a s čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sž 14/02 z 27. augusta 2002 o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. novembra 2003 doručená sťažnosť ST. NICOLAUS, a. s., so sídlom Ul. 1. mája 113, Liptovský Mikuláš (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom JUDr. J. O., B., ktorou namietala porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a s čl. 2 ods. 2 a 3, ako aj v čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a s čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) pri vybavovaní podnetu na podanie mimoriadneho dovolania v konaní vedenom pod č. k. VI/2 Pz 492/02-23, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sž 14/02 z 27. augusta 2002.

Z obsahu sťažovateľovho podania a jeho príloh vyplýva, že Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, oddelenie výkonu daňových kontrol, pracovisko Žilina (ďalej len „DR SR“), vykonalo u sťažovateľa v dňoch od 21. februára 2001 do 4. mája 2001 daňovú kontrolu týkajúcu sa dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 1999 a cestnej dane za zdaňovacie obdobie roku 1999. Na základe zistených skutočností DR SR vystavilo protokol o daňovej kontrole č. j. I/329/9/01 z 23. júla 2001 (ďalej len „protokol o daňovej kontrole“), v ktorom neboli konštatované nedostatky výpočtu cestnej dane a v súvislosti s daňou z príjmov právnických osôb boli konštatované viaceré porušenia zákona č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o daniach z príjmov“), ktoré boli obsiahnuté v časti III A1 písm. a) až h) protokolu o daňovej kontrole. Spornými zostali zistenia týkajúce sa zahrnutia oceňovacích rozdielov

z kapitálových účastín do základu dane sťažovateľa [časť A1 písm. d) Protokolu o daňovej kontrole].

Na základe protokolu o daňovej kontrole správca dane vydal dodatočný platobný výmer č. j. 660/2100/54208/01/Gru z 26. júla 2001, ktorým sťažovateľovi dorubil rozdiel dane z príjmov za zdaňovacie obdobie roku 1999 v celkovej výške 14 983 200 Sk zodpovedajúci rozdielu daňovej povinnosti zistenej správcom dane a dane uvedenej sťažovateľom v daňovom priznaní.

Proti tomuto dodatočnému platobnému výmeru podal sťažovateľ odvolanie listom zo 7. augusta 2001. DR SR dodatočný platobný výmer správcu dane rozhodnutím č. V/2500/9217/2001/Kum zo 14. decembra 2001 potvrdilo. Žalobou zo 7. februára 2002 (podanou na najvyššom súde 11. februára 2002) sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia DR SR č. V/2500/9217/2001/Kum zo 14. februára 2001 a v súlade s ustanovením § 250j ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku aj nezákonnosti dodatočného platobného výmeru Daňového úradu Liptovský Mikuláš č. j. 660/2100/54208/01/Gru z 26. júla 2001 a navrhol napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 SŽ 14/02 z 27. augusta 2002 žalobu sťažovateľa zamietol, keď dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom. Týmto rozhodnutím došlo podľa sťažovateľa k porušeniu práva na ochranu vlastníctva a práva na súdnu a inú právnu ochranu.

Sťažovateľ podal proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 SŽ 14/02 z 27. augusta 2002 listom z 5. decembra 2002 podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom Slovenskej republiky. Generálna prokuratúra listom č. k. VI/2 Pz 492/02-23 z 8. septembra 2003 sťažovateľovi oznámila, že dôvody pre podanie navrhovaného mimoriadneho opravného prostriedku nezistila a z tohto dôvodu vec odložila. Uvedený list bol právnenému zástupcovi doručený 12. septembra 2003. Svoj postup generálna prokuratúra odôvodnila tým, že poukázala na rozhodnutie súdu publikované pod č. 34 v čiastke 2/2003 na str. 66 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov

Slovenskej republiky, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnila. Tento spôsob vybavenia veci považuje sťažovateľ za zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu.

V časti III svojej sťažnosti sťažovateľ podrobne popísal ním zistené, podľa neho vecné dôvody nesprávnosti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 SŽ 14/02 z 27. augusta 2002. Najvyšší súd v tomto rozsudku podľa neho nesprávne aplikoval príslušné ustanovenia zákona o daniach z príjmov, nerozhodoval v uvedenom konaní nezávisle a odôvodnenie rozsudku je podľa neho vnútorne zmätočné, nezodpovedajúce princípom právneho štátu, požiadavke ústavnosti ani zákonnosti.

Spomínaným rozsudkom najvyšší súd porušil podľa sťažovateľa jeho základné právo na ochranu vlastníctva v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy a právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. Porušenie práva na ochranu vlastníctva podľa sťažovateľa spočíva v tom, že najvyšší súd spomínaným rozsudkom nezrušil nezákonné rozhodnutia daňových orgánov, a tým došlo k zásahu do jeho majetkovej sféry, keďže sťažovateľ bol povinný túto podľa neho nezákonnú daňovú povinnosť zaplatiť.

Porušenie svojho práva na súdnu a inú právnu ochranu sťažovateľ videl „v nezákonom“ rozsudku najvyššieho súdu, ktorým bolo potvrdené, že predmetné rozhodnutia daňových orgánov sú vydané v súlade so zákonom, ako aj v tom, že odôvodnenie uvedeného rozsudku nezodpovedá požiadavke právnej istoty účastníkov súdneho konania, pretože je „nezrozumiteľné a zmätočné“. Sťažovateľ ďalej uviedol, že v prípade existencie rozhodnutia súdu, v ktorom sú nesprávne aplikované právne normy, je podľa neho dotknuté aj ústavné právo na nezávislý a nestranný súd, resp. na spravodlivý súd podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V záverečnom 4. bode tejto časti sťažovateľ zhrnul svoju argumentáciu k tejto časti sťažnosti a uviedol, že podľa neho *„aj interpretácia hmotného práva (zákona o daniach z príjmov) vykonaná najvyšším súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 4 SŽ 14/02 spôsobom, ktorý nie je v súlade s ústavou, sa dotýka nielen jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu, ale aj jeho základného práva v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy v konkrétnom prípade*

determinovaného článkom 2 ods. 3 ústavy, v zmysle ktorého nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Možno totiž vysloviť, že ak zákon o daniach z príjmov určitú daňovú povinnosť upravuje spôsobom, ktorému nezodpovedá rozhodovacia činnosť daňových orgánov a ani rozhodovacia činnosť súdu v rámci správneho súdnictva – t. j. ak určitá daňová povinnosť nezodpovedá hmotnému právu – tak potom je takouto rozhodovacou činnosťou dotknuté nielen základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, ktoré v takomto prípade nie je vykonané spôsobom predpokladaným v ústave, ale aj právo vlastníť majetok, pretože takouto rozhodovacou činnosťou bolo právo sťažovateľa vlastníť majetok dotknuté, a to uložením povinnosti zaplatiť daňovú povinnosť, ktorá nezodpovedá správnej aplikácii hmotnoprávných predpisov daňového práva. Zásah do práva vlastníť majetok totiž s poukazom na článok 1 ods. 1 v spojení s článkom 2 ods. 2 ústavy môžu štátne orgány vykonať len na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, pričom v protiklade k tomu stojí aspekt slobody „každého“, vyjadrený v článku 2 ods. 3 ústavy, ktorý nemusí robiť nič, čo mu zákon neukladá.

Vzhľadom na vyššie uvedené nie je preto účelom tejto sťažnosti, aby ústavný súd pri jej posudzovaní nahrádzal rozhodnutie všeobecného súdu, ale aby posúdil toto rozhodnutie z pohľadu základných práv a slobôd a v tomto smere prípad ako celok“.

V časti IV svojej sťažnosti sa sťažovateľ zaoberal dôvodmi, pre ktoré namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy spočívajúce v zásahu generálnej prokuratúry do tohto práva pri vybavovaní sťažovateľovho podnetu z 5. decembra 2002, v ktorom navrhol, aby generálny prokurátor podal mimoriadne dovolanie (z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci) proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 SŽ 14/02 z 27. augusta 2002.

Podľa názoru sťažovateľa súčasťou práva na súdnu a inú právnu ochranu, t. j. vrátane práva na vybavenie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom, je aj právo na spravodlivé a nestranné prejednanie veci pri vybavovaní podnetu účastníka konania na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom. Preto predmetom posudzovania porušovania ústavného práva na súdnu a inú právnu

ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy v konaní o sťažnosti pre porušenie základných práv alebo ľudských slobôd pred ústavným súdom by podľa sťažovateľa malo byť aj posúdenie zásahu spôsobeného generálnom prokuratúrou pri vybavovaní podnetu na podanie mimoriadneho dovolania.

Odložením podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sž 14/02 z 27. augusta 2002 s odôvodnením spočívajúcim v poukázaní na rozhodnutie najvyššieho súdu, s ktorým sa generálna prokuratúra podľa svojho tvrdenia stotožňuje, došlo podľa sťažovateľa k porušeniu (zásahu do) jeho práva na súdnu a inú súdnu ochranu. K jeho porušeniu došlo aj z dôvodu, že o vybavení podnetu sťažovateľ nebol upovedomený v dvojmesačnej lehote upravenej v ustanovení § 33 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, resp. že v tejto lehote nebol upovedomený o predĺžení lehoty na vybavenie podnetu.

Podľa sťažovateľa odôvodnenie oznámenia o vybavení podnetu sťažovateľa uvedené generálnou prokuratúrou v liste č. k. VI/2 Pz 492/02-23 z 8. septembra 2003 nevykazuje znaky nezávislosti a nestrannosti, pretože „pri vybavovaní podnetu sťažovateľa bol prokurátor generálnej prokuratúry ovplyvňovaný publikovaným rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým však bolo práve to rozhodnutie, ktorého nezákonnosť vo svojom podnete namietal sťažovateľ“. Doručením upovedomenia generálnej prokuratúry sťažovateľovi 12. septembra 2003, ktorým mu bolo „bez akéhokoľvek relevantného odôvodnenia“ a až po uplynutí dvojmesačnej lehoty od podania podnetu, t. j. v rozpore s ustanovením § 33 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, oznámené odloženie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku najvyššieho súdu, došlo aj k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

V časti V svojej sťažnosti sa sťažovateľ zaoberal procesnými podmienkami pre konanie o sťažnosti a okrem iného uviedol: „(...) *Sťažovateľ podáva túto sťažnosť – po vyčerpaní (aj mimoriadnych) opravných prostriedkov a iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov – včas, v dvojmesačnej lehote*

podľa ust. § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktorá začala plynúť dňom doručenia oznámenia (list Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VI/2 Pz 492/02-23 zo dňa 8. 9. 2003) o spôsobe vybavenia podnetu sťažovateľa zo dňa 5. 12. 2002 na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4 Sž 14/02 zo dňa 27. 8. 2002, t. j. dňom 12. 9. 2003 a v zmysle cit. ust. uplynie dňa 12. 11. 2003.(...)“

V ďalších častiach svojej sťažnosti (časti VI a VII) sa sťažovateľ zaoberal podmienkami konania pred ústavným súdom a v záverečnej časti navrhol ústavnému súdu prijať sťažnosť na ďalšie konanie a následne po prerokovaní tejto veci a vykonaní potrebných dôkazov, aby v zmysle ustanovenia § 56 zákona o ústavnom súde v predmetnej veci rozhodol nálezom.

Generálna prokuratúra sa na základe výzvy ústavného súdu z 18. novembra 2003 k podanej sťažnosti vyjadrila svojím listom č. k. GÚs 4055/03-29 z 1. decembra 2003 (doručeným 9. decembra 2003). V úvode tohto listu generálna prokuratúra podrobne opísala inštitút mimoriadneho dovolania a jeho zákonnú úpravu. K sťažovateľovej námietke porušenia práva na súdnu a inú právnu ochranu generálna prokuratúra okrem iného uviedla, že mimoriadne dovolanie má charakter návrhového opatrenia, ktorým nie je možné zaistiť ochranu základných práv a slobôd jednotlivých subjektov. Samotným uplatnením tohto návrhového oprávnenia nie je možné napraviť nezákonný stav existujúci na základe právoplatného rozhodnutia súdu a generálna prokuratúra nedisponuje ani právnym prostriedkom, ktorým by súd k realizácii takejto nápravy mohla prinútiť. Vzhľadom na tieto skutočnosti, generálna prokuratúra teda nemôže právne relevantným spôsobom zasiahnuť do práva sťažovateľa zaručeného v čl. 46 ústavy.

Generálna prokuratúra neakceptovala ani stanovisko sťažovateľa, podľa ktorého sa podanie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom a konanie o tomto podnete považuje za integrálnu súčasť práva na inú právnu ochranu, ktorú je práve s ohľadom na právnu úpravu tohto mimoriadneho opravného prostriedku potrebné vnímať v kontexte práva na prístup na súd. Podľa názoru generálnej prokuratúry, ak by mal

zákonodarca v úmysle vytvoriť podmienky naplnenia práva na súdnu ochranu v rozsahu naznačenom sťažovateľom, umožnil by podať tento mimoriadny opravný prostriedok priamo oprávneným osobám. Rovnako generálna prokuratúra neakceptovala ani ďalšie námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia čl. 46 ústavy, keďže dôslednou aplikáciou názoru sťažovateľa by podaním podnetu vznikol oprávnenej osobe nárok (právo) na podanie mimoriadneho dovolania na súd, čo podľa nej nezodpovedá platnej právnej úprave.

Podľa názoru generálnej prokuratúry pokiaľ generálny prokurátor v konaní o podnete na podanie mimoriadneho dovolania nemá oprávnenie meritórne rozhodovať o právach oprávnených osôb, tak ani nedodržaním zákonom stanovenej lehoty na vybavenie tohto podnetu nemôžu byť ich základné ľudské práva a slobody dotknuté.

V závere svojho vyjadrenia generálna prokuratúra uviedla, že námietka sťažovateľa poukazujúca na nedostatočné odôvodnenie odloženia podnetu nemá oporu v zákone s ohľadom na znenie § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre, z ktorého vyplýva len povinnosť prokurátora upovedomiť podávateľa o spôsobe vybavenia podnetu.

Vzhľadom na dôvody uvedené vo svojom vyjadrení generálna prokuratúra navrhla ústavnému súdu, aby sťažnosť sťažovateľa odmietol.

Sťažovateľ svojím podaním z 10. decembra 2003 (doručeným 16. decembra 2003) v súlade s § 54 v spojení s § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zobral svoju sťažnosť v časti týkajúcej sa porušenia jeho základných práv a slobôd spôsobeného zásahom generálnej prokuratúry čiastočne späť a navrhol, aby ústavný súd v súlade s § 96 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku konanie v tejto časti zastavil. Zároveň vzhľadom na túto skutočnosť ústavnému súdu navrhol, aby po čiastočnom zastavení konania vo vyššie uvedenej časti vydal nasledovný nález:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. 4 Sž 14/02 zo dňa 27. 8. 2002 vydaným v právnej veci žalobcu ST. NICOLAUS, a. s. c/a Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, vedenej pod č. k. 4 Sž 14/02, porušil právo sťažovateľa na ochranu vlastníctva podľa článku 20 ods. 1 v spojení s článkom 1 ods. 1 a článkami 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 v spojení s článkom 1 ods. 1 a článkom 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4 Sž 14/02 zo dňa 27.8.2002 vydaný vo veci ST. NICOLAUS, a. s. c/a Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, č. k. 4 Sž 14/02 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

1. V zmysle § 54 zákona o ústavnom súde ak sťažovateľ vezme svoju sťažnosť späť, ústavný súd konanie o nej zastaví okrem prípadu, ak ústavný súd rozhodne, že späťvzatie sa nepripúšťa, najmä ak sťažnosť smeruje proti takému právoplatnému rozhodnutiu, opatreniu alebo inému zásahu, ktoré mimoriadne závažným spôsobom porušujú základné práva alebo slobody sťažovateľa.

Keďže sťažovateľ svoju sťažnosť z 11. novembra 2003 v časti týkajúcej sa porušenia jeho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy spôsobeného postupom generálnej prokuratúry pri vybavovaní jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania vedeného pod č. k. VI/2 Pz 492/02-23 vzal späť podaním z 10. decembra 2003 a ústavný súd zo sťažovateľom uvedených argumentov a ním predložených dôkazov nezistil skutočnosti, ktoré by odôvodňovali nepripustenie späťvzatia sťažnosti, napr. také, ktoré by nasvedčovali mimoriadne závažnému spôsobu porušenia základných práv alebo slobôd sťažovateľa, pripustil toto späťvzatie a konanie o sťažnosti sťažovateľa vo vyššie uvedenej časti zastavil.

2. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd predbežne prerokoval návrh sťažovateľa v časti týkajúcej sa porušenia jeho základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 1. ods. 1 a s čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy, ako aj v čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a s čl. 141 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 SŽ 14/02 z 27. augusta 2002.

Ústavný súd sa nestotožnil s tvrdením sťažovateľa, že plynutie dvojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde začalo až dňom doručenia mu oznámenia generálneho prokurátora o nevyhovení jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, t.j. po 12. septembri 2003. Samotné podanie podnetu v prípade jeho nevyhovenia generálnym prokurátorom nie je totiž účinným právnym prostriedkom, ktorý právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje každej osobe na ochranu jej základných práv alebo slobôd. Samotný podnet nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov neukladá totiž povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie (táto voľná úvaha je vylúčená iba v prípade, že zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02).

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa z 11. novembra 2003 bola ústavnému súdu doručená po uplynutí lehoty stanovenej pre podanie sťažnosti v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 1. ods. 1 a s čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy, ako aj v čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a s čl. 141 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 SŽ 14/02 z 27. augusta 2002 bolo potrebné odmietnuť ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 a § 54 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2004